

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№

гр. София, 17.05.2022 г.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в закрито заседание на 17.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

като разгледа дело номер **4450** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.171, ал.5 от Закона за движението по пътищата (ЗДП) във вр. с чл. 145– 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на О. С. Г. от [населено място] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) № 1168/22-4332-002176/07.05.2022г., издадена от младши автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, с която на основание чл.22 от ЗАНН, във вр. с чл.171, т.1, б.“б“ от ЗДВП на О. С. Г. е наложена ПАМ– временно отнемане на свидетелство за управление на МПС, но за не повече от 18 месеца.

В жалбата е направено искане за спиране на допуснатото от специалния закон предварително изпълнение на оспорената заповед. Твърди се, че ако изпълнението не бъде спряно ще доведе до непоправима вреда, тъй като жалбоподателят работил като шофьор и по този начин ще се ограничи правото му на труд и получаване на доходи, за да посреща разходите си за живот. Отделно от това би се затруднило правото му на свободно придвижване и значително би затруднило ежедневието му, както и на семейството му, тъй като имал две деца, които често се налагало да кара някъде с автомобил.

Ответникът при изпращане на административната преписка в съда, не е изразил становище по искането за спиране.

Като обсъди доводите, изложени от жалбоподателя в подкрепа на искането, съдът в настоящия състав намира следното:

Искането за спиране е направено от надлежна страна- адресат на оспорения административен акт, поради което е процесуално допустимо.

Разгледано по същество, същото е неоснователно.

Съгласно чл. 166, ал. 4 от АПК допуснатото предварително изпълнение на административен акт по силата на отделен закон, когато не се предвижда изрична

забрана за съдебен контрол, може по искане на оспорващия да бъде спряно от съда при условията на чл. 166, ал. 2 от същия кодекс. В този смисъл е и ТР № 5/2009 г. на Общото събрание на съдиите във ВАС. В процесния случай нормата на чл. 172, ал. 6 от ЗДвП предвижда, че подадената жалба не спира изпълнението на оспорваната заповед.

Съгласно чл. 171, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения. В конкретния случай спрямо О. С. Г. е приложена принудителна административна мярка за нарушение по чл.174, ал.3, пр.1 от ЗДвП.

Със специалната норма на чл. 172, ал.6 от ЗДвП е предвидено, че подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка.

Законът за движението по пътищата не регламентира основанията, при които съдът може да спре изпълнението на административния акт, поради което в случая е приложима нормата на чл. 166, ал.4 вр. ал.2 от АПК. Следователно, за да спре допуснатото по силата на закона изпълнение съдът следва да установи, че то би могло причини на оспорващия значителна или трудно поправима вреда.

За да бъде уважено това искане, в тежест на молителя е да посочи вредите и да представи доказателства за вида им и за вероятността те да настъпят, ако обжалваният административен акт бъде изпълнен преди съдът да се произнесе по неговата законосъобразност.

Законовата презумпция за високата обществена значимост на защитените обществени отношения, а именно безопасността на движението по пътищата и преустановяването на административни нарушения, които застрашават живота и здравето на хората, е основанието за допускане на предварително изпълнение на този вид принудителни мерки по силата на закона. С оглед на това, предпоставка за постановяване на неговото спиране е наличието на друг противопоставим интерес, който по степен на важност е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК. В тежест на жалбоподателя в административния процес е да установи наличието на обстоятелства, при които спирането на изпълнението на оспорената заповед е основателно.

В процесния случай жалбоподателят се аргументира, че предварителното изпълнение на наложената ПАМ му причинява значителни вреди, предвид вероятността да не може да изпълнява трудовите си задължения и да получава очакваните единствени доходи от заплата, тъй работи като шофьор, както и затрудненията му, свързани с придвижването му и това на деца му. Прилага Трудов договор №185/01.02.2017 г., видно от който О. Г. е назначен на длъжност „младши специалист /шофьор, лек автомобил до 9 места/ в Отделение по спешна медицина към Спешна медицина на МБАЛ- Централна клинична база в С. към лечебни заведения за болнична помощ при Медицински институт- МВР.

Настоящият съдебен състав приема, че в процесния казус в жалбата не се сочат достатъчно сериозни основания, съобразно посочените законови критерии за спиране изпълнението на акта. Наведените твърдения за вреди, включително приложеното писмено доказателство- трудов договор, не установяват наличие на противопоставим интерес, който по степен на важност да е от категорията на изброените в чл. 60, ал. 1 от АПК, а останалите изложени обстоятелства са неподкрепени с доказателства.

Тези вреди не се предполагат и не могат да бъдат изведени само от характера на заповедта, защото по силата на закона е презюмиран общественият интерес за допускане на предварителното ѝ изпълнение. Оспорващият следва да обоснове

вероятността от настъпването на вредите, техният вид и размер, с оглед преценката за значителността и поправимостта им. В разглеждания случай настъпването на вредите се свеждат единствено до трудовоправни отношения и евентуални финансови загуби, свързани с тях, но това не обосновава наличие на основания за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед, което да е противопоставимо на обществения интерес.

При това положение не може да се приеме, че са налице основания за спиране на допуснатото от закона предварително изпълнение на наложената ПАМ.

По изложените съображения съдът счита, че не са налице предпоставките по чл.166, ал.2 от АПК и искането за спиране на предварителното изпълнение на заповедта следва да бъде отхвърлено.

Мотивиран от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТХВЪРЛЯ искането на О. С. Г. за спиране предварителното изпълнение на Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 1168/22-4332-002176/07.05.2022г., издадена от младши автоконтрольор в 02 група, 01 сектор в отдел „Пътна полиция“ при СДВР.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховния административен съд на Република България, в 7-дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: